

De onmacht van het machtige leger.

Aan één van die moedige moeders van Machsom(Checkpoint) Watch vroeg ik waarom ze in weer in wind bij die checkpoints stonden. Het zijn toch hun eigen zonen en dochters, die deze checkpoints bemannen? Ze kunnen dit toch zelf thuis vertellen?

‘ Er wordt thuis niet over gesproken.’

‘ Maar waarom dan niet?’ Het werd een poosje stil.

‘ Misschien zijn we er wel te angstig voor.’

Het zou best één van de meest fundamentele waarnemingen kunnen zijn: Israël's diepe angst, de daaruit voortkomende overweldigende behoefte aan *security* en het onbegrensde vertrouwen in en op het leger, dat die veiligheid moet verschaffen.

Het leger bepaalt alles.

Iedere Israëli maakt er deel van uit of heeft dat gedaan.

Het slokt een ontzaglijk deel van de nationale middelen op, een groot deel van de industrie is er van afhankelijk.

Zonder legernummer krijg je geen goede baan, een groot deel van de regering bestaat uit oud opperofficieren en het leger heeft onverantwoord grote bevoegdheden.

Het is een macht, waarvoor zelfs menige Israëli angst heeft opgevat.

Men heeft zijn lot gelegd in handen van een onaantastbaar apparaat, dat hun eigen kinderen verslindt zowel als de kinderen van de nabuurstaten.

Een apparaat, dat haat creëert, en geen tegenspraak duldt.

Dat de vrijheid van de eigen en de naburige bevolkingen zodoende ernstig bedreigt.

Dat ongewapende tegenstanders vernedert en doodt en dat slechts wraakacties kan uitvoeren met afnemend succes.

Het wordt een angstaanjagende macht zelfs voor de Israëlische bevolking.

Waarom zijn er zoveel, bijna talloze, vredesorganisaties in en buiten Israel, die met overtuiging en inventiviteit proberen de vrede dichterbij te brengen, maar ze stuiten altijd op die gewetenloze macht, die slechts oorlog in zijn vaandel heeft.

Die slechts oog heeft voor zijn eigen eer en kracht en daardoor misschien wel de grootste bedreiging is geworden voor Israël's veiligheid en de grootste bijdrage aan zijn angst.

Het leger laat zich gemakkelijk provoceren en kent dan slechts de taal van het geweld in de overtreffende trap. Het is niet de taal van Abraham, maar van Lamech:

Wie mij verwondt, die sla ik dood,

Zelfs wie mij maar een striem toebrengt.

Kain wordt zevenmaal gewroken,

Lamech zevenenzeventig maal.

Wraak is geen teken van macht, maar van onmacht.

Het machtigste leger van het Midden Oosten verliest zich in futiele gevechten, die niet te winnen zijn. Evenals het machtigste leger van de wereld in Irak.

En wat blijft zijn de doden, elke dag opnieuw.

Hamas en Hezbollah spinnen garen bij elke actie.

En in feite zijn het beide producten van de acties van het Israëlische leger.

Het leger is niet in staat bescherming te bieden, maar brengt juist nieuwe bedreigingen voort.

Er zal wellicht een tijd komen, dat Israel gaat inzien, dat zijn leger een grotere bedreiging voor het land is, dan enige bedreiging van buiten.

Het is te hopen, dat het dan nog niet te laat is.

Bert Middel